

—Θέατρο Παπαϊωάννου.—Θίασος "Αργυροπούλου: Κάρλ Σλομπόντα: «Στό Τσάι».

Ο Κάρλ Σλομπόντα συμπατριώτης του Φράντς Μόλναρ δέν του μοιάζει και τόσο. Γιατί ενώ ο δεύτερος μᾶς ἔχει δώσει ἔργα περισσότερο συμβατικά, ὁ πρῶτος μὲ τὸ «Στό τσάι» (Am Teetisch), ποὺ ἔπαιξε ὁ κ. Β. Ἀργυρόπουλος, ἀποφεύγει συστηματικὰ τὸ συμβατισμὸ, ἔχει ἕναν καλοδουλεμένο διάλογο, ὑποστηρίζει μιὰ «θέση» ὄχι ρητορικὰ μὰ μὲ δράση ψυχολογημένων προσώπων, καὶ δὲν κάνει ἀπολύτως καμμιά ὑποχώρηση στὰ γούστα τοῦ κοινού:

Κάθε πέμπτη ὁ ἐπιχειρηματίας Οὐγκω, ἡ γυναίκα του Λέα κι' ὁ φίλος τους Ἀμπελ, πέρνουν ταχτικά τὸ τσάι τους. Ὁ Ἀμπελ πάντα «τρίτος» χασομέρης τύπος τῶν σαλονιῶν, γινώριζε πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο της τὴ Λέα. Ἡ Λέα ὁμως ἔννοσέ νὰ μείνει πιστὴ στοῦ σύζυγό της ποὺ τὴν ἀγαπάει εἰδωλολατρικὰ σχεδὸν κι' ἔτσι ὁ Ἀμπελ χάνει ἄδικα τὸν καιρὸ του ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Οὐγκω γίνεταί ξαφνικὰ ζηλότυπος. Ἡ Λέα τότε σπρωγμένη ἀπὸ τὴ ζηλοτυπία τοῦ συζύγου της πάει κ' ἐπισκέφτεται κρυφὰ τὸν Ἀμπελ στὴ γκαρσονιέρα του. Ὁ Οὐγκω τὸ μαθαίνει καὶ δηλώνει στὸν Ἀμπελ ὅτι κάποιος ἀπὸ τοὺς δύο πρέπει νὰ λείψει ἀπὸ τὴ μέση μιὰ κι' αὐτὸς χωρὶς τὴν ἀγάπη τῆς γυναίκας του δὲ μπορεῖ νὰ ζήσει. Βάζουν κλήρο, χάνει ὁ Ἀμπελ κι' ἀποφασίζει ν' αὐτοκτονήσει. Κάποια ἐφημερίδα ἀπὸ παρεξήγηση ἀναγράφει τὴν εἰδηση τῆς αὐτοκτονίας τοῦ Ἀμπελ. Ἡ Λέα ὑποπεθεύεται τὸ σύζυγό της καὶ τοῦ δηλώνει ὀρθὰ κοφτὰ ὅτι ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ εἶναι δσὸ ξένοι. Ὁ Οὐγκω ἀπελπίζεται, ὁ Ἀμπελ ὁμως δὲν ἔχει αὐτοκτονήσει κ' ἔρχεται μάλιστα ν' ἀποχαιρετῖσει τοὺς παληοὺς του φίλους πρὶν ξεκινήσει γιὰ τὸ ἀγύριστο ταξεῖδι. Ὁ Οὐγκω βλέποντας ὅτι θὰ χάσει τὴν ἀγάπη τῆς γυναίκας του, παρακαλεῖ τὸν Ἀμπελ νὰ μὴν αὐτοκτονήσει καὶ διατάζει μάλιστα νὰ δάλουν καὶ τρίτο φλυτζάνι στοῦ τραπέζι τοῦ τσαγιού.

Ὁ Κάρλ Σλομπόντα ὑποστηρίζει μ' ἄλλα λόγια πὼς ὅλες οἱ παντρεμένες γυναῖκες ἀπατοῦν τοὺς ἄντρες τους εἴτε πραγματικὰ εἴτε...

κατὰ φαντασίαν κι' ὅτι ὅταν φτάνουν ν' ἀπατήσουν «ἐμπραγματῶς» φταίει ὁ ἄντρας, πότε μὲ τὴ βαναυσότητα, πότε μὲ τὴ ζήλεια ἢ μ' ὅποιο ἄλλο ἐλάττωμά του.

Βέβαια ἡ «θέση» αὐτὴ δὲ μπορεῖ νὰ ὑποστηριχτεῖ σοβαρὰ, σὰν ἕνας καθολικὸς κανόνας, μὰ ὁ Σλομπόντα μὲ τὴ φυσικότητά του, μὲ τὴ χάρη τοῦ διαλόγου καὶ τὴν ὑποδειγματικὴ σκηNIKὴ οἰκονομία τοῦ ἔργου του μᾶς κάνει, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ, νὰ συμφωνήσουμε μαζί του. Κι' αὐτὸ —θαρρῶ— εἶναι ἄρκετὸ γιὰ ἕνα θεατρικὸ συγγραφέα ποὺ ἀποφεύγει νὰ παληατοποιήσει τὴν τέχνη του γιὰ νὰ γαργαλίσει τὸ κοινό.

Τὸ ἔργο γενικὰ εἶναι ἄριστο, εὐχάριστο, λεπτὸ καὶ προκαλεῖ ἀβίαστα τὸ γέλιο μὲ τέχνη καὶ χωρὶς καμμιά ὑπερβολή. Εἶναι ἴσως ἀπὸ τὰ λίγα ἔργα του εἰδους, ποὺ μποροῦν ν' ἀντικρύσουν νικηφόρα τὴ λεπτόλογη σοβαρὴ κριτικὴ.

Ὁ κ. Ἀργυρόπουλος ἔπαιξε τὸ ρόλο τοῦ Ἀμπελ ἀριστοτεχνικὰ. Πολὺ καλὸς ὁ κ. Ταβουλάρης στὸ ρόλο τοῦ Οὐγκω καθὼς καὶ ἡ κ. Ἀργυροπούλου στὸ ρόλο τῆς Λέας.